

si pomagati. Razum ji pravi, da se ni nič zgodilo, a okrog nje plava tista senca. Drnzega nič — le tista senca...

Njen soprog ne zahaja v nobeno družbo, postal je pravi mizantrop. Dr. Mravlje briljira na vsakem plesu, na vsaki soreji...

Ona se je pred kratkem ukrcala na angleški ladiji, ki je namenjena na Japonsko. Svojemu soprogu piše pogostoma. Včasih piše pa tudi meni. O »senci« ne govori nikdar, a meni se zdi vselej, kakor bi plavala nad vsakim njenim pismom.

Škrjanec.

Pri jami odprtej stoji svečenik;
spev žalni odnaša pomladnega vetreca dih.
Nedolžno je detece, zornih let,
zvenelo, vsahnelo — ah, liki cvet!
In na žalujočega druga oprta
medleva tam mati, bolesti potrta...
Tišina zavlada, globoka, tajnostna;
ne moti ni plač je, ni tožba, britkostna...
In duša se v misli turobne zazibble,
mej tem ko oko po grobovih pohaja;
le bilje po holmih se v vetrocu giblje,
lik da se v globini življenje poraja...
Nakrat pa potajno
in sladko in bajno,
lik nebni napev,
pojavi dražesten se spev;

začuje na žalnem, na smrtnem se vrti
krilatec pozdrav.
In zdajci z nižav
škrjanček se dvigne visoko
in poje in poje...
v topečih se, vedno vznesenejših zvokih,
kakor da Stvaritelja slavi v nebesih visokih,
In ljud na okoli plah sluša in tih,
ko da se je čudo zvršilo sred njih...
A materi solza v očeh se vsuši,
ko gleda ko v sanji
škrjanca, ki višje in višje hiti...
In njej se dozdeva, da čuje pozdrav
otroka zamrlega nežne dušice
v glasovih dražestnih te nevine ptice. —

Mokriška.

Brez boja.

Povest. Ruski spisal J. Potapenko. Prevel Vetušekov.

(Konec)

VI.

ni dan se je v stanovanju mladih ljudij pričel tako, kakor so se pričenjali vsi dnevi treh poslednjih tednov. Volonski, zbudivši se, ni že več našel Morneva doma. Takoj je izginil v delavnico in jel spravljati v red svojo majhno sliko. Zatem se je oblekel, vzel platno in šel iskat okvirja. Izbral je že izgotovljen okvir ter ukazal vdelati vanj podobo za poludne. Vse to je delal